

молили го да си назначи наслѣдникъ. Методий избралъ Горазда. „Този благочестивъ мжжъ е изъ вашата земя и ще да ви бѣде полезенъ,“ казалъ Методий. На врьбница той помолилъ своитѣ ученици да го занесхтъ въ съборната черква. Тамъ той благословилъ Святополка, духовенството и народътъ, къмъ които се обърналъ съ своята послѣдня проповѣдь. — „Небойте се отъ оние, които, ако и да убивать тѣлото, не могатъ да убихтъ душата ви,“ казалъ той. На 6-й Априлий 885 год. Методий, окръженъ отъ своитѣ ученици, предалъ Богу душата си. Тѣлото му било занесено въ Съборната черква съ голѣмо тържество. Отпѣванието било извършено отъ велеградското духовенство на три языка: на славянски, на латински и на гръцки.

Слѣдъ смъртта на Методия, настанало тѣжко време за неговитѣ ученици. Страшното гонение, подигнато отъ латинското духовенство противъ тѣхъ, ги накарало да търсятъ убѣжище въ други страни. Тѣ дошли въ България, гдѣто били посрѣщнати съ отворени обятия и гдѣто тѣхното учение пуснало кичести вѣтви, които покрило слѣдъ време цѣлия славянскій свѣтъ. Имената на тѣзи святи мжжѣе сж: Климентъ, Наумъ, Гораздъ, Лаврентий, Ангеларий, Константинъ и Савва. Борисъ далъ на нѣкои отъ тѣхъ и твърдѣ важни длѣжности. Отъ тѣзи ученици на Климента се приписватъ най голѣмитѣ заслуги. Климентъ и неговитѣ другари, заедно съ благочестивия царь Симеона, синъ на Бориса, сж дали на България онова значение, което е имало влияние на всичкитѣ славянски племена.